

Vestitorul numelui lui Iehova

15 Februarie

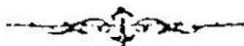
Numărul 4

MISIUNEA REVISTEI

Această revistă vrea să dea ajutor omului pentru a cunoaște scopul lui Iehova Dumnezeu care este relatată în Biblie. În principiu conține acele lucruri biblice, cari sunt spre ajutorul martorilor lui Iehova. Aceasta îi face capabili pe cititori pentru studii biblice regulate și se va îngriji și pentru învățători la acele persoane sau grupuri, cari se ocupă sinceri cu studierea Bibliei. Este potrivită pentru vestirea prin radio, pentru conferințele publice și articole pentru înțelegerea textelor scripturale.

În vestire, această revistă ține strict de principală numai Biblia. Este neatârnată de confesiunile, sectele, partidele sau dela alte organizațiuni lumești. Stă fără îndoială, cu toată puterea de partea Impărăției lui Dumnezeu care se va întemeia sub Cristos, Regele iubit. Nu are docme ci din contră, invită pe toți ca să-i studieze conținutul cu îngrijire și cu ochi critici pe baza Sfintei Scripturi. Nu se amestecă în nicio discuție și nu comunică lucruri individuale.

Aceia cari cercetează serios Biblia, însă nu pot plăti revista, din cauza sărăciei, mizeriei sau a nenorocirii, pot primi revista gratuită, întrucât o cer odată într'un an, în luna Decembrie și arată cauza trimiterii gratuite. Noi stăm cu bucurie în ajutorul lipsiților, însă pretinde regula expedierii, ca să fie cerută în scris, trimiterea odată într'un an.

„Plinătatea timpurilor“

„Pentru pregătirea plinătății timpurilor, ca să întrunească toate în Cristos, și cele din ceruri, și cele de pe pământ”. — Efeseni 1:10.

IEHOVA a făcut de tot clar rămășiței poporului său, însemnătatea lui primordială; că Cuvântul lui mijlocește adevărul absolut, și nu este expus la nici o schimbare; că Numele lui este rezumatul a tot ce este drept, și că punctul culminant în desfășurarea scopului său, ceace toți trebuie să învețe, că El este Dumnezeu atotputernic, a-cuma a sosit. Cum clasa servului credincios, adică rămășița, înțelege sau prefuește aceste mari adevăruri, cu curaj înaintează întru executarea lucrului, pe care Domnul i-a încredințat.

Textul citat mai sus, care a fost scris de apostolul Pavel la porunca Domnului, este explicat pe scurt în cartea germană Licht, Vol. 1 pe pagina 183; se pare însă, că ar fi bine, ca să se explice mai pe larg în Revistă. De mai mulți ani, textul acesta a fost foarte greșit interpretat de cercetătorii serioși ai Scripturii și aplicat fals; și aceasta este o dovadă mai departe, că nici un om nu poate să explice Scriptura, ci Domnul la timpul său potrivit și în modul lui pe care-l vede de bine, își face de cunoscut scopul. Timp îndelungat s'a crezut, că cuvintele citate mai sus a apostolului Pavel au următoarea însemnare: „Pregătirea” ar fi de un înțeles cu un period de timp, și „pregătirea plinătății timpurilor” ar fi periodul, care ar începe cu domnia de o mie de ani a lui Cristos, și s'ar întinde până la secolii ce i-ar urma; „întrunirea” s'ar referi îndeosebi la restatornicirea neamului omenesc în cursul domniei lui Cristos Isus, și în cursul acestui timp, toți, împreună cu alle creaturi de pe diferite trepte de viață, vor fi uniți într-o singură familie armonioasă; cuvântul „toți” s'ar referi la afacerile neregulate existente azi, care în slârșit vor fi readuse sub Cristos la armonia cu Dumnezeu; și toate acestea ar fi ilustrate prin piramida din Gizah în Egipt și trebuie să se potrivească pietrei de unghi, despre care se susținea, că reprezintă pe Cristos Isus. În lumina adevărului descoperit clar dela venirea Domnului la templul său, deducerea citată mai sus nu poate să fie potrivită, și nici nu este.

Unele din motive, pentru ce concluzia descrisă mai sus nu este întărită de Scriptură, este arătat aici în următoarele: Nu există nici un text Scriptural, care fie direct, fie indirect arată, că Dumnezeu a folosit sau va folosi vreodată piramida din Egipt numită „piramida cea mare din

Gizah”, pentru ca să illustreze careva dintre hotărârile sale sau vre-o parte a organizației sale. Fiecare ilustrație simbolică în Scriptură despre organizația sau împărăția sa este în formă de pătrat sau cub. La Iehova toate sunt în unghi drept. Cuvântul „pregătire” niciodată nu are înțelesul unui period sau aluzie la un period, ci înseamnă aici îngrijirea (administrarea căsii Schmoller; executare, Schlachter) scopului lui Dumnezeu. Cuvintele apostolului Pavel nicidecum nu au referire la restatornicirea neamului omenesc, care se va desfășura în timpul domniei de o mie de ani a lui Cristos, deoarece apostolul nu vorbește nimic despre acest fapt. După Rotherham textul sună, cum urmează: „Pentru pregătirea plinătății timpurilor să întrunească din nou pentru sine (sub un cap) toate lucrurile în Cristos, lucrurile din cer și lucrurile de pe pământ în el”. „Că în administrarea (dispenzația) plinătății timpurilor ar dori el (Dumnezeu) să întrunească toate lucrurile într'unul, în Cristos, atât cele din cer, cât și cele de pe pământ”. (Traducerea engleză autorizată). Iehova Dumnezeu este acela, care întrunește „toate lucrurile” sub un cap și „în Cristos”. Scriptura nu spune, că Dumnezeu întrunește toate lucrurile sub Cristos, ci că el readuce la sine (Iehova) toate lucrurile, care sunt în Cristos. În Cristos nu sunt alții în afară de aceia, cari sunt concepți de spiritul lui Dumnezeu, sunt chemați pentru împărăție, sunt găsiți credincioși, aleși și întruniți în Cristos, în timp ce ungerea o primesc dela Iehova Dumnezeu.

Cuprins pe scurt, cuvintele apostolului înseamnă următoarele: Familia regală va fi aleasă de Iehova și nu de altcineva; acest lucru a alegerii familiei regale necesită un oareșcare period de timp, și lucrul în timpul acesta va fi executat amăsurat voinței lui Dumnezeu; „pregătirea plinătății timpurilor” se referă la executarea lucrului care trebuie făcut, când va fi sosit timpul pentru întrunirea tuturor acelorora, cari sunt în Cristos, la Iehova, pentru ca să poată executa lucrul, pe care Iehova a orânduie pe seama dâșilor și le-a încredințat; și astfel „plinătatea timpurilor” se începe, când Domnul Isus vine la templul lui Iehova; în timpul acesta strânge Iehova pe cei credincioși la sine, mai întâi pe cei ce se află în cer, și apoi pe rămășița credincioasă de pe pământ, și-i aduce într'un trup în Cristos Isus; și

toți la un loc constituie pe „servul ales”; capul cârmii este Cristos Isus. Cristos Isus înaintează cu executarea scopului lui Dumnezeu, întrucât aceasta se referă la lucrul justificării numelui său.

Ca dovadă a concluziei arătate mai în urmă, și că în text nu poate să fie vorba de altă clasă, decât a celor uniși, dorim să examinăm cu îngrijire atât textul, cât și legăturile lui. Cuvintele textului sunt îndreptate exclusiv numai la „credincioșii în Cristos Isus”. Să ne eugetăm mereu la aceea, că Biblia a fost scrisă și dată de Domnul pentru un ajutor și folos deosebit al acelor, cari au primit chemarea pentru împărăție, pentru a să fie făcuți desăvârșiți în Cristos. (2 Timotei 3:16, 17) Împărăția, sau templul este zidirea lui Iehova, și temelgia și piatra de unghiul a zidirii este Cristos Isus. Membrele corpului sau a zidirii sunt zidiți în acest edificiu al lui Dumnezeu. (Efeseni 2:20-22; 1 Petru 2:3-10) Lumea dreptății este domnia, pe care Cristos, marele Suvoran, o exercitează peste creaturi; și înainte de întemeierea lumii de dreptate a hoților Iehova înainte; că un număr stabil de creaturi trebuie să fie uniși cu Cristos Isus în guvernarea aceasta cari toți trebuie să fie spre „lauda măreției harului său” și pe cari pe toți Iehova i-a făcut să poată fi primiți în Cel iubit, anume în Cristos Isus. (Efeseni 1:4-6) Acești aleși vor fi mai întâi răscumpărați prin sângele lui Cristos Isus, vor fi îndreptățiți, conceuți de spirit și chemați pentru împărăție; și după aceea vor primi răscoală și harul lui Dumnezeu. Unor favorizați ca aceștia descopere Iehova tainele lui după voința și hoților sa. (Efeseni 1 versul 7-9) Această lucrare pentru pregătirea materialului pentru casa regală a început cu Cristos Isus și cu apostolii, și a continuat până la venirea Domnului la templul lui Iehova, și la timpul hoților al lui Iehova sunt întrunite acestea în Cristos Isus. Pe cei ce au rămas credincioși până la moarte, Domnul Dumnezeu i-a înviat din morți; și toți cei de pe pământ, cari în timpul acesta au fost găsiți credincioși și ca cei care procedează după voia lui Dumnezeu, au fost adunați la Domnul. Nimeni alții nu vor fi întruniți, decât aceia, care sunt în Cristos, cari au fost aleși și chemați ca făpturi noi și acum vor fi uniși de Domnul Dumnezeu. Aceasta se arată accentual prin cuvintele textului, „toate lucrurile în Cristos, atât cele din cer, cât și cele de pe pământ; anume în el (Cristos)”.

Timp deplin

Această întrunire are loc pe baza textului la „plinătatea timpurilor” și nu mai de vreme. Ce înseamnă deci expresiunea „plinătatea timpurilor”? Isus în toate timpurile va fi condus după voia lui Dumnezeu Iehova. Cuvintele profetului sunt cuvintele lui Isus, anume: „Imi place să fac voia ta, Dumnezeul meu, și legea ta este înălăuntrul meu. Predicat-am dreptatea la înălăunare mare; iacă buzele mele nu le-am oprit Ie-

hova; tu știi”. (Psalm 40:8, 9) Isus a venit pe pământ să mărturisească despre adevăr, ca să justifice Numele Părintelui său. Dușmanul l-a persecutat pe Isus până la moarte; și după ce Iehova l-a înviat și l-a ridicat la locul cel mai înalt din cer. Isus era doritor fără îndoială, ca să continue cu lucrul justificării numelui Părintelui său. Totuși în armonie cu voința Părintelui său a zis: „În mâna ta sunt timpurile mele, mântue-mă din mâna neamicilor mei și de cei ce mă urădesc. Iehova nu mă lăsa să fiu rușinat; căci pe tine te chem: rușineze-se nelegiuții, tacă în infern. Amuțescă buzele minciunii, cari împotriva celui drept vorbesc cu nerușinare, cu mândrie și dispreț”. — Psalm 31:15, 17, 18.

Timpul lui Iehova, atunci n'a fost încă sosit, ca să trimită pe Fiul său iubit, ca să execute lucrul său împotriva dușmanului, și pentru aceasta a zis către Isus: „Șezi de a dreapta mea, până voi pune pe neamicii tăi așternut picioarelor tale”. (Psalm 110:1) Cu mult după această vreme a scris Pavel epistola către Efeseni. Pavel a fost instruit pe deplin asupra faptului, că Isus a trebuit să aștepte până la timpul stabilit de Iehova, și pentru aceasta a citat cuvintele psalmistului, cum urmează: „Acesta după ce a adus un singur sacrificiu pentru păcate, s'a așezat pentru totdeauna la dreapta lui Dumnezeu; așteptând în urmăre până se vor pune neamicii lui așternut picioarelor lui. — Evrei 10:12, 13.

Deoarece lucrul justificării numelui lui Iehova este lucrul cel mai important, atunci „plinătatea timpurilor” trebuie să însemne neapărat timpul, când Iehova trimite pe Fiul său iubit, ca să ia poziție hoților contra dușmanului, și faptul acesta este prevestit prin cuvintele psalmistului: „Toiagul puterii tale îl va trimite Iehova din Sion; să domnești în mijlocul neamicilor tăi”. — (Psalm 110:2) Multe alte texte Scripturale și toate faptele arată, că sfârșitul aceluși timp de așteptare a sosit la 1914, și pentru aceasta cuvintele apostolului nu au putut fi aplicate înainte de acel timp; și cuvintele scrise de Pavel arată că „plinătatea timpurilor” amintită de el, s'a realizat; la un timp de mai târziu, anume în anul 1918, pentru că timpul acesta prin evenimente și Scriptură este stabil deosebi ca timpul, pentru a întruni „toate lucrurile în Cristos”, și aceasta începe când Cristos Isus vine la templul lui Iehova.

Sunt și alte texte Scripturale, care întăresc cuvintele acestea: „Și ingerul pe care l-am văzut stând pe mare și pe pământ și-a ridicat mâna spre cer; și s'a jurat pe cel ce trăiește în secolii secolilor, care a făcut cerul și cele ce sunt într'însul, și pământul și cele ce sunt într'însul, și marea și cele ce sunt într'însa, că timpul nu se va mai întârzia”. — Apocalips 10:5, 6.

Traducerea Nițulescu spune: „că nu va mai fi timp”, cu care se unesc cele mai multe traduceri, ca de exemplu „Diaglott”, „Rotherham” și „traducerea americană revizuită”. Timpul lui Iehova a sosit, ca pe Fiul său iubit să-l pună pe tron

și să-l trimită, să facă lucrul, pe care l-a prezăcut pentru el, și nu putea să fie nici o întârziere mai mult sau o așteptare mai lungă. Timpul acesta a început în anul 1911; însă deoarece timpul despre care este vorba în textul citat la început are aface cu întrunirea acelor „în Cristos”, astfel se referă mai cu seamă la anul 1918. Pentru acești sfinți, ca de exemplu Pavel, care a adormit în moarte și astfel după textul de mai sus „s'a odihnit pentru puțin timp”, a sosit timpul, ca să fie înviați din morți. (Apocalips 6:11) Acești sfinți au fost înviați, și adunați la Dumnezeu în cer, și în urma acestora vine întrunirea la Dumnezeu a rămășiței credincioase de pe pământ care este în Cristos.

¹⁰ Cristos Isus a trebuit să alunge pe Satan din cer și să-l arunce la pământ, înainte ce „dușmanul a putut fi făcut așternul picioarelor sale”. Războiul din cer a început în anul 1914 și s'a sfârșit cu căderea lui Satan din cer pe pământ. Timpul a fost acum sosit, când „domnitorul din Belleem” a ieșit la iveală, a adunat la sine pe cei probați ai lui și i-a hrănit amăsurat voinei lui Dumnezeu. „Dară tu, Belleem Efrata, deși mic ești între muntele lui Iuda, totuși din tine va eși cel ce va fi domn în Izrael, eșirile cărui sunt din vechime, din zile vechi. Pentru aceasta îi va lăsa, până în timpul în care născătoarea va naște; atunci rămășița fraților săi se va întoarce cu fiii lui Izrael”. (Mica 5 versurile 1, 2) Isus nutrește acum pe toți ai lui în țaria lui Iehova, și nutrirea aceasta de necesitate trebuia să urmeze după întrunirea lor; Pavel spune, că această întrunire la el, se întâmplă la venirea lui Cristos Isus, deoarece de necesitate înseamnă venirea Domnului la templul lui Iehova. (2 Tesaloniceni 2:1) Nutrirea poporului său înseamnă să-i dea o pricepere a cuvântului lui Dumnezeu, anume mănecarea dăătoare și țitoare de viață; faptele arată așadar, că Domnul a făcut aceasta, și anume îndeosebi dela anul 1918.

Taina lui Dumnezeu

¹² Din pricina poziției avizate în lucrarea lui Dumnezeu, Pavel a avut parte de o vedenie a scopului lui Dumnezeu, pe care, dupăcum a spus, nu a avut dreptul s'o destăinuiească. (2 Corinteni 12:1) Alții nu au primit o asemenea vedenie. În legătură cu „plinătatea timpurilor” spune apostolul: „Făcându-ne cunoscute taina voiei sale după bunăvoința sa, care a hotărât-o în șiteși”. (Efeseni 1:9) Timpul a trebuit să vină, când Dumnezeu va face cunoscut taina altor membri a oastei sale alese. Cuvintele lui Isus au stabilit timpul acesta; el a zis: „Că că în zilele în cari îngerul al șuptelea va suna din trâmbița lui, se va sfârși taina lui Dumnezeu, după vestea bună vestită de el servilor săi, proorocilor”. (Apocalips 10:7) Acestei „se va sfârși taina lui Dumnezeu” îi urmează vestea, că „nu va mai fi timp”. „Taina lui Dumnezeu” înseamnă vădit, a descoperi unșilor săi scopul său, pe care, dupăcum de-

clară apostolul Pavel, l'a hotărât în șiteși. Dumnezeu a descoperit taina sa apostolului Pavel, și o arată la timpul său hotărât tuturor copiilor organizației sale; anume când au fost întruniți în templul său și unși. Faptele dovedește, că Dumnezeu după anul 1918 și îndeosebi în 1919 a început, să lămurească scopul său, care până atunci era o taină. Din lucrurile mari, care erau o taină și pe cari Dumnezeu le-a lămurit, fac parte următoarele: Însemnătatea numelui său; pentruce a permis răul pe pământ; organizația lui și organizația dușmanului; și multe alte adevăruri adânci și țitoare de viață, pe care poporul uns al lui Dumnezeu le-a primit în ultimii ani. Sfârșitul lumii a sosit peste cei credincioși, și este datorința lor, ca să știe lucrurile acestea, care au avut loc cu multă vreme mai înainte, să învețe însemnătatea lor. (1 Corinteni 10:11) Dela întrunirea credincioșilor în templul lui Iehova, nu putea să se mai amâne vremea, când aceștia vor începe să aibă o înțelegere a tainei lui Dumnezeu. Aceasta face de cunoscut timpul, când „dă naștere fulgerelor și ploii, și scoate vântul din cămășile lui”. — Ieremia 10:13.

¹³ Se pare că nu este nevoie în mod deosebit, ca Scriptura să ne servească amănunte despre ceace se va întâmpla în cursul domniei lui Cristos Isus, deoarece Scriptura este menită pentru aceia de pe pământ, care sunt în legământul pentru împărăție, și deoarece Sfânta Scriptură a fost dată ~~acestei~~ dela Domnul, pentru ajutorul și mângăierea lor. În cursul domniei de o mie de ani vor fi alte mijloace pentru instruirea popoarelor de pe pământ. Dupăce însă cu toate acestea am tras concluzia greșită, că jertfa pentru răscumpărare ar fi învățătura care este cea mai importantă peste tot, ușor am fost ademeniți la o concluzie greșită pe mai departe, anume, că cuvintele din Efeseni 1:10 sunt a se aplica la timpul de restatornicire sub domnia lui Cristos Isus. Deoarece însă vedem, că lucrul cel mai important peste tot este justificarea numelui lui Iehova, și că Cuvântul și Numele său trebuie să fie înălțate; atunci putem să înțelegem, că mântuirea oamenilor în comparație cu lucrul mult mai presus de toate a justificării numelui lui Iehova, este numai un lucru secundar. Jertfa de răscumpărare nu este lucrul cel mai important. Ea, natural, că este de absolută trebuință pentru mântuirea oamenilor; însă justificarea numelui sfânt al marelui Iehova, este cu mult mai însemnat și important decât toate creaturile. „Plinătatea timpurilor” corespunde întocmai „acelei zile” și a „zilei lui Iehova”. Este timpul când Iehova a pus pe tronul său pe Împăratul său și apoi a depus piatra de unghiu în Sion; pentru aceasta cuvintele profetului găsește aplicare la timpul acesta: „Piatra pe care au lepădat-o zidarii, a ajuns să fie pusă în capul unghiului clădirii. Domnul a făcut lucrul acesta și este o minunăție înaintea ochilor noștri. Aceasta este ziua pe care a făcut-o Domnul să ne bucurăm și să ne veselim în ea!” (Psalm 118 versurile 22 - 24) Este timpul când Iehova strânge

la el pe credincioșii lui și-i face membre a casei lor regale.

Administrare

Cuvântul adeseori folosit nepotrivit „pregătire” (engl.: Dispenzație) a dus în eroare pe cercetătorii Bibliei, și astfel textul Efeseni 1:10 să-l interpreteze cu totul fals. Cuvântul „dispenzație” înțeles ca o măsură de timp, nu corespunde nici rațiunii și nici Scripturii. Cuvântul „dispenzație” înseamnă din contră „administrare, gospodărie, slujbă de administrator”. În textele arătate mai jos cuvântul acesta se folosește în acest înțeles. Apostolul se referă la sine însuși, ca la unul, care are de îndeplinit o deosebită „isprăvnicie” sau „o slujbă de administrator”. Despre slujba sa vorbește în următoarele cuvinte: „Iată de ce eu, Pavel, întemnițatul lui Isus Cristos pentru voi, Neamurilor. (Dacă cel puțin ați auzit de isprăvnicia harului lui Dumnezeu, care mi-a fost dată față de voi. Prin descoperire dumnezeiască am luat cunoștință de taina aceasta, despre care vă scrisei în puține cuvinte. Cîndu-le vă puteți închipui priceperea pe care o am eu despre taina lui Cristos), care n'a fost făcută cunoscut fiilor oamenilor în celelalte veacuri, în felul cum a fost descoperită acum sfinților apostoli și proroci ai lui Cristos, prin Duhul. Că adică Neamurile sunt împreună moștenitoare cu noi, alcătuesc un singur trup cu noi, și-au parte cu noi la aceeași făgăduință în Cristos Isus, prin Evanghelia aceea, al cărei slujitor am fost făcut eu, după darul harului lui Dumnezeu, dat mie prin lucrarea puterii lui. Da, mie, care sunt cel mai neînsemnat dintre toți sfinții, mi-a fost dat harul acesta să vestesc Neamurilor bogățiile nepătrunse ale lui Cristos”. — Efeseni 3:1-8.

Fiecare care este uns cu Spiritul lui Dumnezeu, a primit însărcinarea, ca să predice Evanghelia. (Isaia 61:1,2) Afară de aceasta Pavel a mai primit o însărcinare deosebită, anume să ducă Neamurilor vestea împărăției; și Domnul i-a descoperit Scriptura în mai mare măsură ca celorlalți apostoli. Aceasta în sine arată, că Pavel nu a primit locul ocupat de necredinciosul Iuda, ci din contră, a fost ales de Domnul pentru o lucrare deosebită.

16 În 1 Corinteni 9:16-18 vorbește Pavel despre această deosebită „slujbă de ispravnic, ce i s'a încredințat: „Dacă vestesc Evanghelia, nu este pentru mine o pricină de laudă, căci trebuie s'o vestesc; și vai de mine, dacă nu vestesc Evanghelia! Dacă fac lucrul acesta de bună voie, am o răsplată. Chiar dacă-l fac de silă, este o isprăvnicie care mi-a fost încredințată. Care este atunci răsplata mea? Este să vestesc fără plată Evanghelia, pe care o vestesc, și nu mă folosesc de dreptul meu în Evangheliie”.

17 Petru a avut o deosebită misiune, ca să ducă vestea la Iudei și Pavel în mod legal a primit însărcinarea, ca aceeași veste s'o ducă la Neamuri. „Ci din contră, văzând ei, că mi s'a încredin-

țat Evanghelia pentru cei necircumciși, precum lui Petru, pentru cei circumciși. (Căci cel ce a lucrat în Petru spre apostolia circumcisiunii, acesta a lucrat și în mine între Neamuri)” (Galateni 2:7,8) Aceasta arată clar, că Domnul a transmis apostolului Pavel o deosebită misiune întru executarea scopului său; și că în baza aceasta i-a încredințat o isprăvnicie (administrare). Pavel a scris către Coloseni: „Slujitorul ei am fost făcut eu după isprăvnicia, pe care mi-a dat-o Dumnezeu pentru voi, ca să întregesc Cuvântul lui Dumnezeu”. (1:25) Întrucât Pavel a fost servul probat al Domnului, este sigur, că isprăvnicia aceasta deosebită nu și-a asumat-o de bunăvoie, ci că aceasta i-a fost dată de Domnul. Apostolul vorbește despre „Evanghelia mea”, însă desigur prin aceasta nu a voit să spună, că Evanghelia aparține lui; eugelul lui mai mult a fost acela, că Dumnezeu i-a dat o solie deosebită prin Cristos Isus. „In ziua când va judeca Dumnezeu cele ascunse ale oamenilor prin Isus Cristos, după Evanghelia mea”. — Romani 2 versul 16.

18 Următoarele texte arată pe mai departe, impuțernicirea deosebită a apostolului Pavel, ca să predice Neamurilor, și că în felul acesta a îndeplinit cerințele slujbei sale de ispravnic. „Iar în timpul său a descoperit Cuvântul său prin predicarea, care mi s'a încredințat, după ordinul lui Dumnezeu, Mântuitorul nostru”. (Titu 1:3) „V'o spun vouă Neamurilor: întrucât sunt apostol al Neamurilor, îmi laud slujba mea”. (Romani 11 versul 13) „Că să fiu slujitorul lui Isus Cristos între Neamuri. Eu îmi împlinesc cu scumpătate slujba Evangheliiei lui Dumnezeu, pentruca Neamurile să-i fie o jertfă bine primită, sfințită de Duhul sfânt. Eu dar mă pot lăuda în Isus Cristos, în slujirea lui Dumnezeu. Căci n'aș îndrăzni să pomenesc nici un lucru, pe care să nu-l fi făcut Cristos prin mine, ca să aducă Neamurile la ascultarea de el; fie prin cuvântul meu, fie prin faptele mele”. — Romani 15:16-18.

19 În următoarele texte aceeași rădăcină de cuvânt, care în engleză este tradusă cu „Dispenzație”, în limba engleză asemenea este tradusă cu „administrare”, și aceasta dovedește, că „dispenzație” și „administrare, ispravnicie” (în englezește) au același înțeles. „Căci episcopul trebuie să fie neprihănit, ca un îngrijitor al lui Dumnezeu”. (Titu 1:7) „Ca niște buni ispravnici ai harului felurit al lui Dumnezeu, fiecare din voi să slujească altora după harul, pe care l-a primit”. (1 Petru 4:10) În parabola lui Isus despre ispravnic (Luca 16:1-12) același cuvânt grecesc este tradus ca „ispravnic”, care în alt loc este tradus cu „dispenzație”. În Luca 12:14 citim: „Și Domnul a zis: Cine este ispravnicul credincios și înțelept, pe care-l va pune stăpânul său peste slugile sale, ca să le dea partea lor de hrană la vremea potrivită?” Cuvântul tradus aici cu „ispravnic” este aciași rădăcină de cuvânt, din care în traducerea engleză a fost tradus cuvântul „dispenzație”. Aceasta arată, că cuvântul „ispravnicie, administrare” se referă la rămășița ca în-

treagă, și în baza căreia rămășița este incredințată, ca să execute o lucrare deosebită.

²⁰ După ce Pavel și-a sfârșit opera, a scris lui Timotei: „Mi-am isprăvit alergarea, am păzit credința”. (2 Timotei 1:7) Cu aceste cuvinte a voit să spună evident, că isprăvnicia deosebită sau lucrarea incredințată lui a fost executată cu credincioșie. Nu se poate însă deduce binemotivat, cum a fost interpretat în general, că Pavel a eșuat, că s'a dovedit ca un învingător și acuma ar fi gafa, să fie ridicat în cer. Fără discuție, că a fost un învingător, însă nu aceasta a fost aceea despre ce a scris aici. El a sfârșit lucrul incredințat lui din partea Domnului, și a fost conștient de faptul acesta. Deoarece a știut, că a fost credincios în isprăvnicia sa, a știut și aceea, că la timpul hotărît Domnul îl va răsplăti.

Ziua lui Iehova

²¹ Iehova s'a decis, ca să justifice Numele său sfânt și să arate creației întregi, că El este Dumnezeu atotputernic; mai departe, că în isprăvnicia sau executarea scopului său va întreprinde o împărăție, pe care va da-o Fiului său iubit, Isus Cristos; că în împărăția aceasta numai unii ca aceia vor fi, cari sunt în Cristos; că el, Iehova, îndată ce va fi ajuns timpul hotărît, „va întruni în unitate într'unul (în Cristos Isus) toate lucrurile în Cristos, atât cele din cer, cât și cele de pe pământ, în el”. Aceasta arată, că „căsnicia”, „economia” sau „isprăvnicia”, despre care vorbim aici, este lucrarea lui Iehova, care procedează prin Fiul său iubit Isus Cristos. Cuvintele „plinătatea timpurilor” în Efeseni 1:10 înseamnă așadar același lucru, ca „ziua lui Iehova” sau „ziua aceea”. În înțelesul în care expresiunile acestea sunt folosite în vechiul Testament. În „ziua aceasta a lui Iehova” se întâmplă, că el pășeste înainte, ca să cinstască și să justifice Numele său. El pune pe Fiul său iubit în Sion, muntele lui cel sfânt, și apoi îl trimite afară, să domnească; și în felul acesta trimite marea sa în templul său, anume la aceia, cari sunt în Cristos. (2 Corinteni 6:16—18; Ezechiel 43:2) „Plinătatea timpurilor” este timpul, când se împlinesc cuvintele „Adunați-mi pe cuvinoșii mei, cari au încheiat legământ cu mine prin sacrificiu”. (Psalm 50:5) Către aceia, cari sunt astfel întruniți în Cristos, spune el: „Scoală-te, luminează! căci lumina ta a venit, și mărirea lui Iehova a răsărit asupra ta”. — Isaia 60:1,2.

²² Când Cel atotputernic s'a descoperit ca Iehova și Numele său l-a dat în știre ca atare, atunci a dat de înțeles, că Numele lui înseamnă: „Eu sant, cel ce sunt”. (2 Moise 6:3—6) La aceasta spune apostolul: „După bunăvoința sa, care a hotărît-o în sineși”. Deci dacă a sosit timpul stabilit al lui Dumnezeu pentru aceasta, care de necesitate este „plinătatea timpurilor”, atunci toate lucrurile, pe care le-a hotărît pentru sine, le va aduce la concordanță cu voia sa. Chestiunea de cea mai mare importanță, care vine acuma la

decidere, este justificarea Cuvântului și Numei lui Iehova, și nu restatornicirea neamului omeneș. Înainte ce restatornicirea va fi terminată, întreaga creație trebuie să știe, că Iehova este atotputernicul și singurul adevărat Dumnezeu. Un alt punct este acela, că pe timpul, când lucrul restatornicirii oamenilor va fi sfârșit, nu va mai fi în Cristos nici un membru a rasei omenești; deci dacă apostolul aici vorbește despre întrunirea acelorora în Cristos, atunci nu putea să se refere la clasa celor ce vor fi restatorniciți. Altfel de aceasta, restatornicirea neamului omeneș nu va realiza justificarea Numei lui Iehova, hotărîtă pe baza Scripturii. Expresiunea „Pregătirea (administrarea) plinătății timpurilor” caracterizează desigur timpul hotărît de Iehova însuși, când el (Iehova) prin reprezentantul său principal Cristos Isus își administrează afacerile, și la această administrare sau ordine întrunește în cer pe toți, care pe pământ sunt în Cristos, și clasa aceasta pământeană formează pe rămășița. Lucrul acesta, cum spune apostolul Pavel, a fost hotărît dinainte, și întrunirea tuturor în Cristos are chiar același scop, ca unora ca aceștia să le dea ocazie, să aibă o parte la justificarea Numei lui Iehova. Aceasta este confirmat pe mai departe de relația textului nostru: „In el am fost făcuți și moștenitori, fiind rânduiți mai dinainte, după hotărîrea aceluia, care face toate după sfatul vocii sale. Ca să slujim de laudă slavei sale, noi, cari mai întâi am crezut în Cristos”. — Efeseni 1:11,12.

²³ Iehova a făcut pe femeia sa, anume pe organizația lui, care în aparență timp îndelungat a fost steapă, și uitată, ca să nască împărăția și să înceapă cu gospodăria și după aceea să dea naștere copiilor săi; toți aceia, cari prin organizația sa au fost aduși la iveală ca copiii lui Dumnezeu, vor fi luminați și învățați de Iehova. „Și toți fiii tăi, vor fi ucenicii lui Iehova, și mare va fi pacea fiilor tăi”. (Isaia 54:13) Efeseni 1:10 este unicul text în Scriptură, unde apare expresiunea „pregătirea plinătății timpurilor”. Se pare deci, că Domnul a luminat pe apostolul Pavel în mod deosebit asupra tainei, cu toate acestea însă nu i-a îngădui, ca să vorbească despre ea cu cuvinte lămuritoare; și pentru aceasta textul acesta nu se putea înțelege cum se cade și apreciat potrivit, până ce Domnul a venit la templul lui Iehova și a întrunit la sine pe clasa templului; și administrarea (pregătirea) acestui lucru se întâmplă de Iehova însuși prin Cristos Isus.

Scopul

²⁴ Această pricepere potrivită a textului, afară de aceasta mai accentuează faptul, că întrunirea unșilor nu numai pentru aceea se întâmplă, ca să le asigure o intrare în cer, ci că chestiunea întreagă, întrucât este vorba de cei întruniți, este lucrarea harului sau favorului, pe care li-o arată Iehova. Pentru aceasta spune apostolul: „Ne-a rânduit mai dinainte să fim înfiați prin Isus Cristos;

după buna plăcere a voiei sale, spre lauda slavei harului său. pe cari ni l-a dat în prea iubitul lui". (Efeseni 1:5.6. Unii au făcut greșala mare și au cugelat, că Dumnezeu ar favoriza pe unii cu o cunoștință mai mare a adevărului, pentru că în urma talentului lor propriu, ar fi deosebit de potriviți și buni pentru împărăția lui cerească. O astfel de concluziune greșită a făcut mare ravagii între aceia, cari s'au consacrat lui Dumnezeu. Iehova Dumnezeu a lăsat să se facă cunoscut adevărul său, și cei ce au venit la el pe calea prescrișă de el, au fost concepuți de el și chemați pentru împărăția lui; însă numai pe aceia, cari îi sunt credincioși și devotați îi aduce în organizația sa și îi unge și îi face o parte a casei sale regale. Pentru a aduce pe cei concepuți de spirit la acest grad de plinătate, orânduiește Domnul anumite persoane pentru instruirea și zidirea adunării, și astfel stă scris: „Și el a dat pe unii apostoli, pe alții prooroci, pe alții evangheliști, pe alții păstori și învățători, pentru desăvârșirea sfinților, în vederea lucrării de slujire, pentru zidirea trupului lui Cristos, până vom ajunge toți la unirea credinței și a cunoștinței Fiului lui Dumnezeu, la starea de om mare, la înălțimea staturii plinătății lui Cristos". (Efeseni 4:11-13) Aceasta sprijinește și pe mai departe concluziunea, că „plinătatea timpurilor” cade în ziua, când cei chemați pentru împărăție ajung la plinătate, adică la deplină unitate în Cristos, atât în ceruri, cât și pe pământ, și când sunt devotați cu iubire lui Iehova și împărăției sale.

²⁵ Iehova a scos pe clasa aceasta a servului credincios dintre oameni, ca pe „un popor pentru Numele său”. Aceștia sunt chemați și aleși, pentru ca să poată vesti preamăririle Domnului Dumnezeu, și ca să nu laude alte creaturi. (Fapte 15:14; 1 Petru 2:9, 10) În ziua aceasta Iehova a favorizat în mare măsură pe rămășița sa cu o cunoștință despre el însuși și despre scopul său; cum stă scris: „Pe care l-a răspândit din belșug peste noi, prin orice fel de înțelepciune și de pricepere”. (Efeseni 1:8) El a dat rămășiței mărturia lui Isus Cristos și l-a poruncit, ca să transmită mărturia aceasta. (Apocalips 12:17) Așadar dovada este covârșitoare, că Iehova întrunește „toate lucrurile în Cristos”, pentru ca unii ca aceștia să aibă parte la opera, de a face cunoscut Numele lui și după aceia să justifice Numele lui. Iehova are un lucru, care în ziua aceasta trebuie să se facă, și cum îngăduie rămășiței, să aibă o parte la lucrul acesta, în felul acesta a dovedit favoarea sa față de ea. El arată în mod clar totuși clar că ce lucru trebuie să facă rămășița, și le spune, că trebuie să meargă între oameni, ca să transmită lumii prevestirea și să mângâie pe cei triști, pentru ca Numele său sfânt să fie dat în știre. Iehova face aceasta pentru ca nimeni să nu aibă scuză, în caz dacă ar nescocoti faptul, că Iehova este Dumnezeu. Deci lucrul rămășiței nu este o operă de propagandă, și nici nu este un sistem de comerț cu cârși, ci este o lucrare,

pe care Iehova a pregătit-o și pentru care a stabilit un timp. Se pare deci, evident că „plinătatea timpurilor” nu poate să se refere la periodul de restatornicie de sub domnia lui Cristos Isus, ci se referă la periodul scurt între venirea lui Cristos Isus, când și-a luat puterea de slăpănire, până la justificarea numelui lui Iehova în lupta cea mare a Armagedonului. Iehova administrează în ziua aceasta orânduiri, cari fac pregătirile direct pentru Armagedon și care vor decide Armagedonul; și din motivul acesta războiul acela mare este însemnal ca „războiul zilei celei mari a Atotputernicului Dumnezeu”.

²⁶ Iehova se află în templul său sfânt reprezentat prin Fiul său iubit Cristos Isus, capul templului. Măreția lui strălucește asupra organizației sale și o luminează. Din aceasta rezultă, că fiecare, care face parte din clasa templului, va fi în deplină și absolută armonie cu Domnul și cu lucrul, pe care lasă să se facă pe pământ. Aceasta nu este lucrul oamenilor, ci este lucrul lui Dumnezeu, și Iehova Dumnezeu este marele administrator al lucrului; și pe baza aceasta este „pregătirea (administrarea) plinătății timpurilor”. Cristos Isus, capul clasei templului hotărăște, ce trebuie să facă membrele templului, și din aceasta rezultă, că fiecare din templu va lauda și preamări pe Iehova. (Psalm 29:9) Poporul uns al lui Dumnezeu, care petrece acuma pe pământ, anume rămășița, formează o parte a „servului”, și fiecare membru a rămășiței trebuie să vină în acord cu Domnul și să lucreze sub conducerea lui.

²⁷ Cuprins pe scurt, Efeseni 1:10 înseamnă următoarele: „Plinătatea timpurilor” găsește aplicare asupra adunării dela venirea Domnului la templul său; toți cei din Cristos vor fi adunați la Domnul; credincioșii adormiți vor fi înviați mai întâi și întruniți în ceruri; rămășița credincioasă de pe pământ, asemenea va fi întrunită în Cristos; aceasta este ziua lui Iehova, și timpul, ca Numele său să fie dat în știre și justificat și să fie adus înaintea creațiunii întregi în mod potrivit. Iehova își va justifica Numele său mare și sfânt, și astfel „administrarea” este în însuși mâinile lui Iehova, și acuma, chiar înainte de justificarea numelui său, pe toți cei din Cristos îi trimite, ca să vestească, că în foarte scurt timp își va justifica Numele; administrarea acestui lucru, va duce la preamărirea și lauda Celui Prea Înalt. Cei din rămășiță pot deci să cunoască lămurit că li se va îngădui, să trăiască pe pământ în timpul cel mai favorabil; și prin urmare este favoarea cea mai mare și foarte important, ca să luăm parte la aceea, ca să facem de cunoscut Numele și împărăția marelui Impărat al vecinicii.

Întrebări pentru studiul berean

Alin. 1. Ce adevăruri importante descopere acum Iehova poporului său de rămășiță, cu privire la sine, Cuvântul său și scopul său?

Alin. 2, 3. Explică faptul, că cercetătorii serioși ai Bibliei nu au priceput textul pertractat aici de atunci. Cum a fost până acuma interpretat textul acesta? Amintește unele motive, pentru ce nu este sprijinită de Scriptură o astfel de interpretare.

Alin. 4, 5. Arată pe scurt însemnătatea acestor cuvinte a apostolului. Explică unele adevăruri importante, care azi se pot înțelege clar și sprijinesc concluzia aceasta.

Alin. 6—9. Ce înțelegem deci sub expresiunea „plinătatea timpurilor”? Arată, că atât Scriptura, cât și faptele dovedesc, că acesta este înțelesul cuvintelor de mai sus. Ce lumină aruncă Apocalips 10:5,6 asupra acestui text?

Alin. 10, 11. Arată întrucât contribuie alte traduceri la aceea, ca să clarifice textul acesta.

Alin. 12, 13. Care sunt unele dovezi, care arată, că „taina lui Dumnezeu este terminată”? Explică aplicarea greșită de mai înainte a textului dela Efeseni 1:10. Arată însemnătatea învățăturilor prefului de răscumpărare și a justificării Numelui lui Iehova.

Alin. 14—17. Explică însemnătatea cuvântului „isprăvnicie” cu compararea textelor potrivite, și cum trebuie să se aplice.

Alin. 18—20. Ce ajutor pe mai departe dau cuvintele lui Isus și a apostolilor Pavel și Petru, pentru a dovedi, că este vorba de o slujbă de isprăvnicie sau de o administrare?

Alin. 21. Dovedește, că „administrarea” amintită aici, este lucrarea lui Iehova însuși, întrucât este reprezentat prin Cristos Isus.

Alin. 22, 23. Cum dovedește împrejurarea, că Cel Atotputernic s'a prezentat ca Iehova, — că „plinătatea timpurilor” au sosit, și că așa dar nu este timpul restatornicirii oamenilor? Ce altă dovadă mai conține textul acesta, pentru a arăta, că nu se poate aplica la clasa restatornicirii? Ce legătură are Isaia 54:13 cu administrarea, care are loc la „plinătatea timpurilor”?

Alin. 24. Arată, întrucât pricepera adevărată a acestui text, sprijinit de declarațiile apostolului Pavel, clarifică scopul isprăvniciei amintite aici.

Alin. 25. Care este scopul, pentru care Iehova intrunește „toate lucrurile în Cristos”? Cum își duce la îndeplinire scopul acesta?

Alin. 26. Cum vor fi făcuți cunoscut, cei din clasa timpului cu privire la întrunire, la timp, faptul și scopul isprăvniciei, despre care este vorbă aici?

Alin. 27. Pe scurt, care este însemnătatea textului Efeseni 1:10?

W. T. din 15 Decembrie 1932.

Răscumpărare și acoperirea păcatului

IHOVA arată cu totul clar în Cuvântul său, că în totdeauna a avut de scop, ca să preamărească Cuvântul său. Numele său să-l pună în vederea oamenilor — și anume spre binele lor propriu — și să facă de cunoscut oamenilor bunătatea sa plină de iubire. La studierea profesiilor cercetătorul să țină mereu în vedere adevărurile acestea, și pe mai departe să fie mereu în clar, că în toate timpurile, începând dela Eden, până în clipa din moment, a existat în univers un dușman străvechiu, anume Satan, Diavolul, care întotdeauna s'a silit la aceea, ca să defăimeze pe Dumnezeu, să arunce ocară pe Numele lui și pe oameni să-i abată dela Iehova Dumnezeu. Dacă cercetătorul lucrurile acestea le ține mereu în minte, atunci aceasta îl va face capabil la o tot mai bună înțelegere, și progres în studierea profesiilor dumnezeiești.

În faptul, că Dumnezeu a creat un bărbat desăvârșit și o femeie desăvârșită, și le dădu capacitatea de transplantare și înpopulare a pământului, cel puțin era o dovadă de probabilitate că — corespunzător scopului lui Iehova — la un timp din viitor, această pereche desăvârșită va fi înconjurată de nenumărate oști de copii desăvârșiți, toți locuind împreună fericiți și preamărind pe marele Creator atotputernic. Fără îndoială Iehova a dat în știre acest scop al său lui Logos, fiului său unul născut, și altei creaturi spirituale,

anume lui Lucifer, pe vremea când a pus temeliiile pământului. Cuvintele proprii ale lui Dumnezeu descrie în Iov 38:7 raportează acest lucru. Rebelul Lucifer a căutat totuși să zădărnicească hotărîrea lui Dumnezeu și serviciul și adorarea omului s'o căștige pentru sine.

În mod natural din aceasta s'a născut o neînțelegere, anume: Putea-va Iehova păstra renumele său și să-și îplinească Cuvântul, ori se va vedea sililit, ca să nimicească pe veci pe creatura sa și cu aceasta să recunoască, că scopul său cu privire la crearea pământului și a omului, a eșuat? Speculațiunile lui Satan trebuie să fi fost următoarele: Dacă Dumnezeu pune în aplicare pedeapsa legală anunțată, încât judecă la moarte pe Adam, atunci aceasta este o cedare, că nu poate să creeze nici un om, care își păstrează neprihănirea și credincioșia sa de supunere față de Iehova, și aceasta va dovedi astfel, că ostenele creatoare a lui Dumnezeu sunt zadarnice. Dacă însă Dumnezeu nu ucide pe Adam, cum prelinde pedeapsa legii hotărîta, atunci el însuși se înfățișează ca un mincinos, și nici una din creaturile sale nu vor mai avea încredere în el. În orice caz, creaturile lui Dumnezeu după ce și-au pierdut încrederea în el, se vor abate dela el și eu voi primi închinarea omului și probabil a altor creaturi. (Și aceasta a fost dorința inimii sale).

Satan a dorit și a cugetat probabil, că Dum-

nezeu nu va omori pe Adam. Pentru aceasta a născocit el în mod îndrăzneț prima minciună și a rostit-o cu următoarele cuvinte: „Holărit că nu veți muri” El nu numai că l-a înfățișat pe Dumnezeu ca pe un mincinos, ci l-a provocat direct, ca să decreteze pedeapsa legii sale, cu care ocazie a socotit, că printr-o astfel de purtare, Dumnezeu, va da dovadă de slăbiciunea sa. Din această pricină răscoala lui Lucifer și căderea omului imediat a pus la îndoială Cuvântul și Numele marelui Creator. Cum va justifica oare Dumnezeu Cuvântul și Numele său?

Dumnezeu a rostit judecata de moarte asupra omului, însă nu a executat-o imediat. El a alungat pe Adam din Eden și și-a întors fața dela om. Dacă această relație ar fi rămas în vecie și omul să fie înstrăinat în veci, însă cu toate acestea să trăiască mai departe, aceasta trebuia să aducă pentru el multe chinuri sufletești. Probabil, că în timpul acela a inventat Satan învățătura chinului vecinic, și dela timpul lepădării lui Adam din prezența lui Dumnezeu până în prezent a simțit Satan în picioare învățătura aceasta defăimătoare. Ce efect trebuie să a avut aceasta asupra creaturilor lui Dumnezeu, dacă Dumnezeu ar fi compătimit cu Adam, ar fi înlăturat sentința sa de judecată și l-ar fi lăsat fără să țină seamă de el? Atunci omul ar fi ajuns la definiția, că din nou poate să păcătuiască și pe mai departe fără nici o pedeapsă să calce legea lui Dumnezeu. Și îngerii cerului vor fi dedus, că ei ar putea să se poarte tot la fel. Satan fără îndoială, că împrejurarea, că Dumnezeu nu a lăsat pe Adam să meargă imediat în moarte, a folosit-o la aceea, ca pe mulți îngeri cerești să-i facă străini de Dumnezeu, și să-i aducă în suita lui. În faptul, că Dumnezeu nu a ucis pe om imediat, a văzut Satan o dovadă pentru el însuși și a avut o dovadă palpabilă și pentru alții, că Dumnezeu ar fi un mincinos, și ar fi zdrobit baza încrederii creaturilor în el. Fără îndoială punctul acesta de fapt a fost îndemnul pentru mulți îngeri, ca să se abată dela Iehova și să urmeze pe Satan.

Din partea unora s'a imputat că Dumnezeu putea să ierte pe Adam, să se arate îndurat față de el, adecă să nu aplice pedeapsă legii. La o astfel de idee se bazează pe cuvintele lui Isus, pe care le-a îndreptat către Petru. Petru a întrebât pe Isus că de câte ori să ierte pe fratele său care a păcătuit contra lui. Isus l-a răspuns: „Până la șaptezeci de ori câte șapte”. (Matei 18:21, 22) Cel ce folosește cuvintele acestea ca argument, ca să îndreptățească ideea sa, că Dumnezeu ar fi trebuit să ierte pe Adam, nu pricepe deloc, că relația dintre doi oameni, cari sunt frați, este cu totul alta decât relația lui Dumnezeu față de o creatură desăvârșită a sa. Creatura lui Dumnezeu, Adam, era desăvârșit, și intențional a călcat legea lui Dumnezeu. Cuvintele lui Isus dinpotrivă se referă la doi frați, cari amândoi sunt imperfecti și din pricina aceasta păcătoși, și pentru aceasta trebuie să fie cu îngăduință unui față de alții. Adam a fost o creatură desăvârșită și era dato-

rița lui, ca să asculte de legea lui Dumnezeu. Legea aceasta a fost exprimată clar și exact. (1 Moise 2:16, 17) Adam cel pușin a fost într'un legământ făcut, ca să țină legea, și la aceasta a și fost capabil. Pentru aceasta n'a putut să fie luat în considerare aici chestiunea căinței și a iertării.

Afară de aceasta, dacă omul păcătuia cu înțelegere și după aceea ar fi primit iertare, atunci nu era nici un motiv, pentru ce și îngerii să nu păcătuiască asemenea și să primească iertare. Intreg universul lui Dumnezeu ar fi fost zguduit din temelii. Prin toate acelea chestiuni față de care creaturile pot să stea nedumerite, Creatorul mare nu este nicidecum neliniștit. Dumnezeu a cunoscut sfârșitul chiar dela începutul începuturilor, și el a lăsat pe Lucifer (acuma Satan) și pe celelalte creaturi ale sale să judece după plăcere și să umble pe calea pe care și-o aleg. Înțelepciunea lui Dumnezeu este prea înaltă pentru creaturi cum și pentru Satan, dușmanul. (Psalm 10:5; Proverbe 24:7; Romani 11:33) Dumnezeu deschide însă comorile științei sale și dă acelor, cari îl iubesc, înțelepciune și le îngăduie, ca să privească la unele bogății ale sale. (Psalm 111:10; 25:9) La timpul său stabilit, Dumnezeu va pune în vedere întregei creațiuni inteligente lămurit, că cugelarea lui Satan a fost falsă cu desăvârșire, că a tras concluziuni greșite, și că toți aceia, cari au umblat în calea lui Satan, au fost nelegiuți. Dumnezeu va dovedi că el este atotînțeleptul, dreptul, atotputernicul și iubitorul Dumnezeu, că nu există alt Dumnezeu afară de el, și că toți aceia cari doresc să primească viață, trebuie s'o câștige pe calea orânduită de Dumnezeu. În acelaș timp, când Dumnezeu a rostit sentința sa de moarte asupra lui Adam, a rostit și judecata de moarte asupra lui Satan. Executarea sentinței sale asupra lui Satan a amânat-o pe o zi, care era în depărtatul viitor. Fără îndoială, și împrejurarea aceasta a fost folosită de Lucifer, pentru ca să înduplece pe îngerii din cer, ca să-i urmeze în cale, ceea ce mulți dintre ei au și făcut. Este deci evident, că dealunci încoace până în zilele noastre întrebarea de rezolvat este: Cine este marele și Prea Înaltul Dumnezeu? Această chestiune de discuție trebuie să se decidă acum.

Dumnezeu a trebuit să fie drept și pentru aceasta să ducă pe Adam la moarte. Din anumite motive întemeiate a amânat executarea sentinței sale timp de peste nouă sute de ani. Efectele acestei judecăți la moarte s'au întins peste întreaga generație a lui Adam. (Romani 5:12) Toți oamenii s'au născut ca păcătoși și pentru aceasta incapabili, ca ei înșiși să pună la cale împăcarea între Dumnezeu și om. Dacă va fi omul cândva îndreptățit și să stea neprilănit înaintea Creatorului său, atunci numai Dumnezeu poate să pregătească drumul pentru aceasta. Numai Dumnezeu este înțelept și puternic îndea ajuns, ca să facă aceasta; și el, care cunoaște sfârșitul dela început, a găsit cu cale îngrijirea pentru justificarea sau împăcarea omului. Apostolul Pavel care a primit

înțelepciune, dela Dumnezeu, și arătat, dreptatea lui Dumnezeu și cu toate acestea a fost îndreptățitorul omului „prin răsculpărarea, care este în Cristos Isus”. — Romani 3:21, 26.

Imediat după alungarea lui Adam din Eden, Dumnezeu a început să rostescă profecții despre restatornicirea omului la favoarea și la chipul și asemănarea lui Dumnezeu. Intrucât lui Dumnezeu a fost cunoscut sfârșitul dela început, Satan nu a avut destulă înțelepciune ca să cuprindă aceasta. Când a vestit Iehova sentința sa, a prezis și despre o „sămânță”, care la timpul său — însă nu prin Adam — va veni, și care va învinge cu desăvârșire pe Satan și moartea va nimici-o cu toată puterea ei. Nimeni nu a fost înțelept în-deajuns, ca să știe, când și în ce mod va veni „sămânța” și biruitorul acesta. Dumnezeu însă a explicat aceasta ca fiind un fapt și aceasta ajunge pe deplin. El a vorbit către șarpe, care reprezintă pe Diavolul: „Dușmănie voi pune între tine și femeie (reprezentând simbolice pe Siionul, organizația mea, între sămânța ta și sămânța ei; aceasta îți va zdrobi capul, și tu îi vei răni călcâiul”. — 1 Moise 3:15.

Dumnezeu s'a îngrijit de piei de animale și le dădu lui Adam și Evei, ca să se acopere. Purlarea aceasta a fost profecie. Natural că trebuia să moară unul sau mai multe animale, pentruca să se poată pregăti o astfel de haină din piei. Invelirea a fost pregătita din pricina păcatului. În felul acesta a dat Dumnezeu de înțeles posibilitatea, că păcatul omului poate să fie acoperit și să fie ascuns dinaintea ochilor săi, dar numai prin moartea cuiva altuia. Moartea aceluia, care a realizat învelirea, a trebuit să fie o despăgubire pentru viața lui Adam. Aceasta purtare a lui Iehova a arătat la faptul pe mai departe, că va câștiga pentru om un înlocuitor, ca să răsculpere pe om; că Mântuitorul numai prin mari jertfe, poate să efectueze răsculpărarea; și că trebuie să fie tare și să învingă pe dușman. La diferite timpuri Dumnezeu mereu din nou a pus în vedere oamenilor astfel de lucruri, care fac aluzie la mântuitorul viitor. A rămas însă pe zilele din urmă, ca oamenii cari au Biblia și posed spiritul lui Dumnezeu, prin îndurările lui Dumnezeu să pri-

mească o pricepere a acestor lucruri. Mulțumită lui Dumnezeu, că timpul acesta a sosit, când oamenilor li-e permis, ca cel puțin într-o oardșcare măsură să priceapă și să aprecieze înțelepciunea, iubirea și puterea lui Dumnezeu.

Deoarece Iehova în mod profetic a arătat la un Mântuitor, dorim să stabilim ce însemnătate are cuvântul „Mântuitor”. Este necesar, ca înțelesul expresiunilor „a mântui” și „Mântuitor” să o stabilim pe baza Scripturii. În vechiul Testament Iudeosebi donă cuvinte ebraice, suul care au fost traduse cu „Mântuitor” și a „mântui”. Unul din aceste cuvinte „gaal” înseamnă a răsculpăra prin ruda cea mai apropiată sau răzbunător și a libera prin plata unui preț de răsculpărare. (3 Moise 25:18; 2 Moise 6:6) Celalalt cuvânt se chiamă „padeh” și înseamnă a libera; a mântui, a desface sau a deslega. (5 Moise 13:5; Osea 13:11) Deci însemnătatea adevărată scripturală a cuvântului „Mântuitor” este, că ruda cea mai apropiată sau răzbunătorul poate să plătească prețul de răsculpărare cerut și prin aceasta poate să libereze și să scape pe cel înul în robie. În felul acesta va fi efectuat mântuirea sau răsculpărarea celor legați.

Scriptura arată, că Adam prin păcatul său a ajuns în moarte, și că prin aceasta și omenirea întreagă a fost supusă robiei acesteia. (Romani 1 versul 12; 8:21) Dacă oamenii trebuie să fie liberați din această robie, atunci trebuie să se facă prin unul, care poate să plătească prețul cerut, și care este gata, s'o facă. Acest Liberator trebuie să fie tare; el trebuie să fie capabil; ca să reziste puterii, care a înul pe oameni în robie, și s'o învingă. Prima profecie care a fost cândva rostită, conține indicațiunea, că în legătură cu mântuirea omului din robie, va avea loc o mare luptă, și că Liberatorul trebuie să fie învingător. Avem de scop să arătăm aici, că Dumnezeu a prevestit în mod profetic venirea unui astfel de Mântuitor și Liberator, sau a arătat la unuia, prin care se va efectua Liberarea. Se va arăta mai departe, că prevestirea s'a întâmplat atât prin cuvinte profetice, cât și prin purtare profetică.

W. T. din 15 Decembrie 1932.

Scopul Bibliei

BIBLIA este voința descoperită a lui Dumnezeu. Aceasta este candela care îndrumă pașii omului pe calca potrivită. (Psalm 119:105) Este lumina ce provine dela Iehova Dumnezeu. „Lumina este sămânțată pentru cel neprihănit și bucuria pentru cei cu inima curată”. (Psalm 97:11) Cel ce umblă în lumina Cuvântului lui Dumnezeu, acela se bucură de binecuvântarea Domnului. — Psalm 1:1—2.

Cele dintăi cinci cărți ale Bibliei au fost scrise de Moise. Aceste sunt cunoscute sub denumirea

de „Pentateuch” sau cele cinci cărți ale lui Moise. Cum a putut ști Moise ce trebuia să scrie? Cum putem noi ști, dacă el a înregistrat adevărul? Ca să putem răspunde la întrebare, trebuie să privim în urmă la unele fapte bine cunoscute. Omul este înzestrat cu capacitatea, cugetării, de care ar și trebui să se folosească. Biblia este astfel împărțită, că în caz de interpretare potrivită ne întârește pe deplin încrederea față de ea, ca de Cuvântul lui Dumnezeu.

Noc era temător de Dumnezeu. El a fost scăpat

din lumea nimicată prin potop și în ascultare față de poruncile lui Dumnezeu, a început din nou populația pământului. (1 Moise 9:1) Noe era cel mai de seamă bărbat al timpului său. El a avut cunoștința de astfel de lucruri, de care nimeni altul nu a știut, și pe care el le-a transmis generației născută după potop. De la crearea lui Adam până la sfârșitul potopului au trecut 1656 ani. De la Adam până la potop oamenii trăiau aproape o mie de ani.

Enoc era un om cinstit, consacrat pe deplin lui Dumnezeu, și desigur și-a însușit orice cunoștință ce-i stătea la îndemână, ce privea scopurile lui Dumnezeu față de omenire. (Adam a mai trăit 300 de ani după nașterea lui Enoc și a murit la elatele de 930 de ani. Enoc reprezenta generația a șaptea de la Adam și a trăit 365 ani. În viața sa a putut auzi toate lucrurile mai importante din istoria omenirii, și aceste cunoștințe le-a comunicat și fiului său Metușael, deoarece este lucru obișnuit, ca lucrurile mai importante să le comunice părintele și fiului său. Metușael a ajuns adânci bătrânețe, a trăit 969 ani.

Socolind de la Enoc, Noe reprezenta generația a treia. Noe s'a născut numai cu puțin după luarea minunată a lui Enoc. Noe a putut să fie în legătură personală cu bunicii săi Metușael, și de la dânsul precum și de la părintele său Lamec a putut să primească cunoștință despre lucrurile referitoare la omenire, despre care Dumnezeu a vorbit părinților din vechime. Când a început potopul, Noe era de 600 de ani, în care timp a putut să cunoască de la contemporanii săi toate cele ce trebuia să știe despre înaintașii lui și aceste lucruri natural că le-a comunicat și la fiii și nepoții lui.

Noe a esit din corabie împreună cu fiul său Sem. După potop Noe a mai trăit 350 de ani, iar Sem 502 ani. Avraam se născu la doi ani după moartea lui Noe. Prin urmare Sem și Avraam au mai trăit 150 de ani împreună pe pământ și încă pe același teritor, trebuia deci să se cunoască. Probabil, că Avraam de la Sem a auzit despre potop și despre situația omenirii față de Dumnezeu.

Avraam este cunoscut ca „părintele credincioșilor”. Pentruca cineva să creadă, are nevoie de cunoștință. Fără cunoștință Avraam nu ar fi putut crede, și astfel a trebuit să aibă cunoștință despre crearea omului și despre situația lui față de Dumnezeu, iar această cunoștință el o câștigase de la strămoșul său.

Fiul iubit al lui Avraam era Isaac și se înțelege, că Avraam i-a comunicat pe larg toate cunoștințele pe cari le avea. Isaac era un om temător de Dumnezeu, și Dumnezeu l-a și binecuvântat cu dăruire. (1 Moise 26:1) Acești oameni, ca descendenții lui Sem și cari au locuit în vecinătate, cunoștințele lor le-au transmis din generație în generație. Isaac pe Iacob l-a avut mai drag. (1 Moise 28:5-11) Iacob avea doisprezece fii, dar acela pe care l-a iubit mai mult dintre dânsii era Iosif.

Pe Iosif l-au vândut în Egipt, și după ce a trăit acolo un anumit timp, a devenit omul cel mai renumit din Egipt. În urmă și Iacob și toți ceilalți fii ai dânsului s'au mutat în Egipt, și acolo au petrecut tot timpul cât au mai trăit. Iosif a făcut mare serviciu poporului din Egipt și a cinstit pe Dumnezeu. Despre lucrurile vechi, Iosif a luat notă chiar de la părintele său, fiind lămurit pe deplin despre acele lucruri. (1 Moise 49:1-28) Cunoștințele pe cari le-a primit Iosif și cari el le-a transmis urmașilor lui nu se puteau uita ușor.

Moise s'a născut la cincizeci de ani după moartea lui Iosif. Cu ocazia nașterii sale a fost scăpat cu viață în mod minunat și crescut de familia regală a Egiptului. Moise a devenit bărbat înțelept și renumit. Citim despre dânsul, că a fost instruit în toate științele Egiptului. (Egiptele 7:20-22) Când a devenit major, a stat de partea lui Dumnezeu și poporului său ales. Suferința pentru cauza adevărului a făcut-o de mai valoroasă, ca plăcerile și bogățiile oferite de curtea regală a Egiptenilor. (Evrei 11:21-27) Egiptul era împărăția mare văzută a Diavolului. Diavolul s'a năzuit să ademenească pe Moise prin orice mijloace, pe cari însă Moise le-a respins cu dispreț, și pentru credința lui în Dumnezeu a devenit martorul credincios al lui Iehova.

Se poate presupune rațional, că Moise a cunoscut în amănunt cele transmise de părinții din vechime. Istoria omenirii s'a moștenit din generație în generație. El a avut cunoștință despre toate evenimentele începând de la timpul lui Adam până la timpul său. Nu este lucru neobișnuit azi, că părinții români dau instrucție copiilor lor despre istoria patriei lor și despre unele evenimente mai importante. Și nici aceea nu este lucru neobișnuit, ca băieții englezi învață istoria britaniei de la părinții lor. Dar se poate presupune mai mult sigur, că un bărbat ca Moise a învățat toată istoria omenirii de la început până la timpul său, de la înaintașii lui. Astfel din mila lui Dumnezeu, el era potrivit să facă însemnarea istoriei omenirii.

Faptele bine cunoscute azi în domeniul științelor naturale formează dovezi vorbitoare pe lângă marele adevăr, că zăcămintele mari de cărbuni și câmpiile mari de uleiuri au fost așezate de Iehova marele meșter și arhitect în pământ și a creat munți, văi, riuri și mări; a adus la viață forme de viață animalică și de plante, și a făcut din pământ un loc potrivit pentru locuință. Chiar și cel mai mărginit om poate să vadă, că omul este creatura cea mai minunată, și este cel mai inteligent dintre toate creaturile de pe pământ.

Omul are aplicare și năzuințe naturale să însemne evenimentele timpului său pentru binele său propriu și al generațiilor viitoare. Acest fapt mărturisește pe lângă scopul referitor al lui Dumnezeu. Cu această capacitate Dumnezeu a înzestrat pe om. Deoarece între creaturile de pe pământ fără îndoială omul este cel mai superior, și are obiceiul de a însemna evenimentele, se poate deduce rațional, că Iehova s'a îngrijit și de aceea,

ca omul să aibă și uneltele necesare pentru însemnarea lucrurilor mai importante în legătură cu omenirea. Dacă Iehova este în legătură cu însemnarea evenimentelor, putem ști, că această dare de seamă este sigură și corespunde adevărului.

Biblia înregistrează astfel istoria creerii pământului de Dumnezeu, ba chiar dă lămurire și despre creațiunea cerească a lui Dumnezeu, în măsură ce această creațiune este în legătură cu omul și locuința lui pământescă. Biblia este cartea lui Dumnezeu, în care Dumnezeu se descoperă creaturilor sale inteligente pământene. Aceasta este exprimarea voinței sale, prin urmare ea este o arhivă a legilor lui Dumnezeu, date pentru conducerea creaturilor sale inteligente de pe pământ. Partea mai mare a Bibliei ne relatează astfel de fapte întâmplare care preumbresc lucruri mai mari din viitor. Profeția este istoria omenirii scrisă înainte de timp. Deaceia nu se poate înțelege înainte de împlinire sau începutul împlinirii.

Biblia pe Iehova îl numește de vecinicul Creator al cerului și a pământului, întruchiparea desăvârșită a înțelepciunii, dreptății, iubirii și a puterii, de dăruitorul a toate darurile bune și desăvârșite. El este expresiunea desăvârșită a neogoismului, de aceea citim despre el în Scriptură: „Dumnezeu este iubire”. Biblia spune scopul creerii omului, nașterea păcatului, judecarea la moarte, și îngrijirile miloase ale lui Dumnezeu, pentru răscumpărarea, vindecarea și restatornicirea la viață și așezarea omului din nou în locuința lui desăvârșită.

Biblia servește și cu explicări filosofice. Arată împotrivirea neîmpăcată ce există între principiul bun și cel rău. Arată pentru ce urmările păcatului conduc la moarte și pentru ce conduce binele la viață și fericire vecinică. Aceasta este cartea de lege a lui Dumnezeu referitor la omenire, prin urmare prescrie toate regulile de conduită, după cari trebuie să se conducă omul, ca să poată urma calea dreptății. Această carte ce explică principiile de drept; arată și pedeapsa ce rezultă în urma călcării legii dreptății. Biblia s'a scris spre folosul omului și spre gloria lui Dumnezeu.

Considerând faptele de mai sus și întrebarea pusă la începutul acestui capitol, două motive importante s'ar putea aminli cu privire la aceea, că pentru ce a știut Moise ce are de scris, și pentru ce a însemnat numai adevărul:

1). Lucrurile întâmplare între oameni au fost povestite și păstrate din generație în generație și

pe acestea Moise le-a însemnat. Nu avem motive să tragem la îndoială aceea, că această însemnare nu ar corespunde înlocmai adevărului.

2. Moise era un om temător de Dumnezeu. Dumnezeu l-a ales pe dânsul să îngrijească însemnarea, și în această lucrare Moise a stat sub conducerea înțelepciunii infalibile a lui Iehova. În realitate Moise a figurat numai ca secretarul lui Iehova. El a făcut parte exact din acel soi de oameni, despre care se poate presupune că Dumnezeu îl va alege pentru acest lucru. El a respins pe Diavol și pe organizația sa, care căuta să-l ademenească, și în mijlocul acestor lupte s'a devotat adevărului. El nu numai că a fost un om genial și experiențat în viață; dar afară de aceasta era un om cu deplină credință în Dumnezeu, ceea ce l-a făcut îndeosebi destoinic. Din mai multe adevăruri explicate de dânsul se poate vedea, că acele nu formează un produs al minții omenesti, ci au rezultat din puterea nevăzută a lui Dumnezeu, care a lucrat asupra minții omului.

Acest fapt nu numai în cazul lui Moise, dar în cazul tuturor scriitorilor Bibliei este așa. Pe acești bărbați Dumnezeu i-a ales pentru această lucrare pentru credința lor în Dumnezeu și pentru credincioșia lor față de el. După cum cu ocazia creerii lucrurilor pământene a lucrat puterea nemărginită a lui Dumnezeu, tot astfel a lucrat această putere asupra minții lui Moise și a bărbaților sfinți și i-a îndrumat când făceau însemnarea voinței lui Iehova referitoare la omenire. David era unul dintre acești bărbați credincioși, devotați lui Dumnezeu, și despre partea Bibliei care a scris-o dânsul scrie următoarele: „Spiritul lui Iehova vorbește prin mine și cuvântul lui este pe limba mea”. — 2 Samuil 23:2.

Acești bărbați din vechime se chiamă profeți și au scris profeții. Apostolul Petru pe care Isus l-a ales de ucenic, sub inspirație dumnezeiască a scris următoarele: „Căci nici o profeție n'a fost făcută prin voia oamenilor; ci sfinții oameni au vorbit din partea lui Dumnezeu, mânați de spiritul sfânt”. — 2 Petru 1:21.

Este foarte interesant a observa, cum s'a îngrijit Dumnezeu, ca evenimentele mai importante să le păstreze spunându-le din generație în generație, pe care apoi Moise le-a însemnat, și cum a folosit Dumnezeu și după el pe alți bărbați pentru exprimarea și însemnarea voinței sale spre binele omenirii.

W. T. din 15 Decembrie 1932.

Legământ pentru Impărăție

IEHOVA a făcut un legământ, că va întemeia o guvernare spre binele oamenilor. Din Sfânta Scriptură reesă, că dacă Dumnezeu s'a apucat să facă un lucru mare, cu care creaturile sale stau în strânsă legătură, face un legământ cu privire la aceasta și lucrul său, amăsurat condițiilor legământului îl duce la îndeplinire.

David, bărbatul, pe care Dumnezeu l-a uns împărat peste Izrael, și-a dovedit zelul pentru casa lui Iehova. El a scos chivotul legământului din casa lui Obed-Edom, și l-a adus în cortul intrării de pe muntele Sion. În timpul acela David a locuit în casa lui zidită din cedri. Pe când trăia în toată comoditatea în casa sa, a chemat pe Natan, profetul Domnului, și a vorbit către dânsul: „Iată! Eu locuiesc într-o casă de cedru, și chivotul lui Dumnezeu locuiește într'un cort. Natan a răspuns împăratului: Du-te și fă tot ce ai în inimă, căci Domnul este cu tine”. (2 Samuel 7 versurile 2, 3) David a dorit să zidească o casă Domnului, unde chivotul legământului ar putea să se odihnească. El a dat dovadă de râvnă sa iubitoare față de Domnul Dumnezeu și cauza sa. Dumnezeu a cunoscut cugetele lui David, și pentru aceasta a îndrumat pe profetul Natan, ca să meargă la David, și să-i ducă solia redată mai jos: „Când îți se vor împlini zilele și vei fi culcat cu părinții tăi, eu îți voi ridica un urmaș după tine, care va ieși din trupul tău, și-ți voi întări împărăția. El va zidi Numelui meu o casă, și voi întări pe vecie scaunul de domnie a împărăției lui. Eu îi voi fi tată, și el îmi va fi fiu, dacă va face răul îl voi pedepsi cu o nuia omenească și cu lovituri omenești”. — 2 Samuel 7:12—17.

De aici rezultă, că îngrijirea lui David pentru interesele Domnului și râvnă lui iubitoare pentru Iehova, au fost temeliiile legământului, pe care l-a încheiat Dumnezeu cu el. David a fost un profet și a profetit în ultimele zile ale sale și a zis:

„Duhul Domnului vorbește prin mine, și cuvântul lui este pe limba mea. Dumnezeu lui Izrael a vorbit. Stânca lui Izrael mi-a zis: Cel ce împărătește între oameni cu dreptate, cel ce împărătește în frică de Dumnezeu, este ca lumina dimineții, când răsare soarele în dimineața fără nori; ca razele soarelui după ploaie, cari fac să incolțesească din pământ verdeța. Măcar că nu este așa casa mea înaintea lui Dumnezeu, totuși el a făcut cu mine un legământ vecinic, bine întărit în toate privințele și tare. Nu va face oare el să răsară din el tot ce este spre mântuirea și bucuria mea?” — 2 Samuel 23:2—5.

Despre legământul pe care l-a încheiat Dumnezeu cu David stă pe mai departe scris: „Dar Domnul n'a voit să piardă casa lui David, din pricina legământului pe care-l făcuse cu David, și din pricina făgăduinței pe care o făcuse că îi va da totdeauna o lumină, lui și fiilor lui”. (2 Cro-

nica 21:7 „Am făcut legământ cu alesul meu, zice Domnul, iată ce am jurat servului meu David: Îți voi întări sămânța pe vecie, și în veci îți voi așeza scaunul de domnie. Cerurile laudă minunile tale Doamne, și credincioșia la în adunarea sfinților”. (Psalm 89:3—5) „Domnul a jurat lui David adevărul, și nu se va întoarce dela ce a jurat: Voi pune pe scaunul tău de domnie un fiu din trupul tău”. — Psalmi 132:11.

Din Scriptură mai reesă, că legământul lui Dumnezeu cu David este un legământ vecinic. Prin profetul Ieremia a vorbit Dumnezeu: „Dacă poți să rupeți legământul meu cu ziua, și legământul meu cu noaptea, . . . atunci se va rupe și legământul meu cu robul meu David”. — Ieremia 33:20, 21.

Sarea se folosește în mod simbolic, ca să ilustreze credincioșie în ținerea unei învoeli. Dacă se folosește în legătură cu un legământ, se pare să dea de înțeles: Legământul acesta trebuie ținut cu credincioșie și pe veci să fie păstrat cu grijă. (3 Moise 2:13; 4 Moise 18:19) Despre legământul cu David stă scris „Nu trebuie oară să știți, că Domnul, Dumnezeul lui Izrael, a dat pe vecie domnia peste Izrael lui David, și fiilor lui printr'un legământ care nu se poate călca?” (Trad. Nițulescu: „... prin legământul de sare?”) — 2 Cronica 13:5.

Scriptura arată foarte lămurit peste toate îndoelele, că sămânța amintită de profeții lui Dumnezeu este Cristos Isus, Fiul iubit al lui Dumnezeu. Când solul lui Dumnezeu a adus vestea Mariei, că ea va fi mama celui binecuvântat, a zis: „El va fi mare, și va fi numit Fiul Celui Prea Înalt; și Domnul Dumnezeu îi va da scaunul de domnie al tatălui său David. Va împărăși peste casa lui Iacov în veci, și împărăția lui nu va avea sfârșit”. — Luca 1:32, 33.

Isus este numit „Leul din seminția lui Iuda” „rădăcina lui David”. (Apocalips 5:5) Din cuvintele proprii ale lui Isus reesă, că el este urmașul lui David și totodată și domnul lui. (Matei 22:12, 45) Isus Cristos este „întâi născutul a toată făptura”. (Coloseni 1:15) Despre acest puternic a scris profetul lui Dumnezeu: „Iar eu îl voi face întâiul născut, cel mai înalt dintre împărații pământului. Îi voi păstra totdeauna bunătatea mea, și legământul meu îi va fi neclintit. Îi voi face vecinică sămânța, și scaunul de domnie ca zilele cerurilor”. (Psalm 89:27—29) Iarăș a profetit profetul despre Isus: „Tu ești cel mai frumos dintre oameni, harul este turnat pe buzele tale; de aceea te-a binecuvântat Dumnezeu pe vecie. Scaunul tău de domnie Dumnezeule, este vecinic; toiagul de domnie a împărăției tale este un toiag de dreptate. Din neam în neam îți voi pomeni numele; de aceea în veci de veci te vor lauda popoarele”. — Psalm 45:2, 6, 17.

Oridecâteori inspirațul scriitor al noului Testament dă o reproducere a unui text din vechiul

Testament, aceasta reproducere trebuie privită absolut dreaptă și adevărată. Aceasta este o regulă neștirnutată, care trebuie urmată.

Apostolul Pavel a scris despre Isus Cristos, iubitul și preamăritul Fiul al lui Dumnezeu, și a dat o interpretare a cuvintelor profetului, pe care le-a aplicat asupra lui Isus: „Pe când Fiului, i-a zis: Scaunul tău de domnie Dumnezeu, este în veci de veci; toiagul domniei tale este un toiag de dreptate: Tu ai iubit neprihănirea și ai urât nelegiuirea: deaceia Dumnezeu, Dumnezeul tău te-a uns cu untdelemn de bucurie mai pe sus decât pe tovarășii tăi”. — Evrei 1:8, 9.

Despre domnia de dreptate, pe care Iehova voiește s'o întemeieze, și despre acela, pe care Dumnezeu l-a designat, ca să fie în fruntea acestei domnii, a scris profetul: „Și atunci un scaun de domnie se va înălța prin îndurare, și se va vedea șezând cu credincioșie în casa lui David, un judecător, un prieten al dreptului și plin de răvna pentru dreptate”. (Isaia 16:5) Tot despre acest adevăr a scris profetul: „Luați aminte și veniți la mine, ascultați și sufletul vostru va trăi. Căci eu voi încheia cu voi un legământ vecinic, ca să întăresc îndurările mele față de David”. (Isaia 55 versul 3) Astfel prin dovada scripturală este întărit îndeajuns, că legământul vecinic, pe care l-a încheiat Dumnezeu cu David, își găsește împlinirea desăvârșită în Cristos Isus.

David a fost o icoană a lui Messia, iubitul lui Dumnezeu. Prin urmare legământul vecinic dintre Iehova Dumnezeu și Fiul său iubit este o asigurare, că Fiului i se va da viață, nemurire, un tron, o coroană și o împărăție sau o guvernare.

Legământul vecinic amintit de profeți nu se putea referi mai de vreme la Isus Cristos, până ce nu a devenit Fiul lui David în înțelesul Scripturii. Când Isus a primit chemarea pentru împărăție și a fost uns, a devenit sămânța lui David. Dela acel timp încoace toate profețiile despre legământul vecinic își găsesc aplicarea asupra lui Isus Cristos.

După ce Isus a fost înviat din morți, i-a fost confirmat legământul acesta. Aceasta se asigură prin cuvintele apostolului inspirat: „Și noi vă aducem vestea aceasta bună, că făgăduința făcută părinților noștri, Dumnezeu a împlinit-o pentru noi, copiii lor, înviind pe Isus; după cum este scris în psalmul al doilea: „Tu ești fiul meu, astăzi te-am născut.” Că l-a înviat din morți, așa că nu se va mai întoarce în putrezire, a spus-o când a zis: „Vă voi împlini cu toată credincioșia făgăduințele sfinte, pe cari le-am făcut lui David”. Deaceia mai zice și în alt psalm: „Nu vei îngădui ca sfântul tău să vadă putrezirea”. Și David, după ce a slujit celor din vremea lui, după hotărîrea lui Dumnezeu, a murit, a fost îngropat lângă părinții săi, și a văzut putrezirea. Dar același, pe care l-a înviat Dumnezeu, n'a văzut putrezirea”. — Fapte 13:32—37.

Această dovadă scripturală arată, că legământul vecinic, anume îndurările sigure către David, în realitate a fost încheiat între Dumnezeu și Fiul său iubit Cristos și aceia, cari vor fi tovarășii

acestuia. La detronarea lui Zedechia, Dumnezeu a luat diadema și coroana dela regele lui Izrael și a declarat, că nu va da-o altuia, până ce nu va veni acela, căruiu îi aparține pe drept. Coroana ce urma să se așeze pe capul aceluia, căruiu îi aparține dreptul, a trebuit să fie simbolizat prin aur curat, deoarece aurul este un simbol al lucrurilor dumnezeiești; și deoarece dreptul se pogoară dela dumnezeescul Iehova, coroana aceasta este pusă pe capul aceluia, care este uns pentru lucruri dumnezeiești. Despre Cristos Isus, unsul lui Dumnezeu a scris profetul: „Căci i-ai ieșit înainte cu binecuvântări de fericire, și i-ai pus pe cap o coroană de aur curat”. — Psalm 21:3.

Scurt înainte de moartea sa, Isus s'a rugat către Tatăl său, ca să-i dea măreția vieții, de care s'a bucurat la Iehova, înainte de întemeierea lumii. El nu a cerut pentru răvna și credincioșia sa, pe care a dovedit-o în ziua aceea, nici o răsplătă mai mare decât aceasta. Dumnezeu a ascultat cererea lui pentru viață, și i-a dat — corespunzător condițiunilor legământului — cu mult mai mult. „Îți cerea viață și i-ai dat-o; o viață lungă pentru todeauna și pe vecie. Mare este slava lui în urma ajutorului său. Tu pui peste el strălucirea și măreția. Îl faci pe vecie o pricină de binecuvântări, și-l umpli de bucurie înaintea feții tale”. — Psalm 21:4—6.

Pe mai departe a prezis profetul despre el: „Tu adaugi zile la zilele împăratului (prin ruperea legăturii morții); lungească-i-se anii, pe vecie! În veci să rămână pe scaunul de domnie, înaintea lui Dumnezeu”. — Psalm 61:6, 7.

Din aceasta rezultă concluzia nelăgăduită, că legământul a asigurat Domnului Isus pentru credincioșia lui față de Dumnezeu întru împlinirea datorințelor sale față de legământ, viață și nemurire. Legământul vecinic cu Isus s'a referit așadar la viață, nemurire, un tron, o coroană și o împărăție. Scurt înainte ce Isus și-a sfârșit călătoria pământească, a descoperit ucenicilor săi, că Părintele său a prevăzut pentru el o împărăție (după textul de bază: i-a pregătit pe bază de contract), și că el și pentru ei va pregăti o împărăție pe bază contractuală. — Luca 22:29, 30.

Această explicație împreună cu alte dovezi scripturale, arată peste orice îndoială, că prin Isus legământul vecinic s'a împlinit, și că Isus încă face un legământ cu ucenicii lui credincioși în demonstrarea iubirii sale față de ei, și se declară gata, ca să-i ia la sine în împărăție. Și aceasta este o parte a pregătirii pentru întemeierea împărăției de dreptate pentru oameni.

W. T. din 15 Decembrie 1932.

Texte săptămânale pe luna Martie

„S'a cutremurat pământul — cerurile încă au picurat înaintea lui Dumnezeu — chiar și Sinaiul înaintea lui Dumnezeu, Dumnezeul lui Izrael”. — Psalm 68:8.

Iehova prin reprezentantul său a venit în anul 1918 în templul său, și pe vremea aceea a început s'guduirea pământului, adică a stării poporului lui Dumnezeu de pe pământ, și rămășița a fost lăsată dela organizația lui Satan. El, care a făcut să cutremure muntele Sinai și la s'gudit, când a dat legea prin Moise, este același Dumnezeu, care se luptă pentru poporul său și îi dă biruință, și

tot același Dumnezeu, care vine la templul său, alege pe rămășița sa și o duce în locul de a-dăpost a Celui Prea Înalt, și tot același Dumnezeu, care va nimici pe dușman și pe organizația acestuia în Armaghedon. În prezența lui cerurile au plouat picuri împospălătoare a adevărului pe poporul lui Dumnezeu, în timp ce a fost în stare de pustiu sau în țara pustului.

„Ascultă-mă Doamne, ascultă-mă, pentruca să cunoască poporul acesta, că Tu, Doamne, ești adevăratul Dumnezeu, și să le întorci astfel inima în bine”. — 1 Impăraji 18:37.

Ilie, profetul a fost o unecallă a lui Dumnezeu, și lucrul lui a preumbril lucrul de mărturie, care s'a făcut pe pământ în timp ce Cristos Isus a pregătit calea înaintea lui Iehova. Lucrul lui de pe muntele Carmel unde s'a rugat, ca Dumnezeu să trimită foc din cer, a avut de scop, ca să facă pe popor să cunoască pe Domnul, Dumnezeu și să-l îndemne să-și întorcă inima către el. Aceasta a fost o lucrare de justificare. Ilie încă a executat

o lucrare de nimicire prin tăierea profesilor Baal, și prin aceasta a ilustrat nimicirea învățăturilor satanice prin răspândirea adevărului înainte de anul 1918. Când Ilie a fost răpit, slujba lui Baal a continuat în Izrael. Asemenea și după sfârșitul lucrului Ilie, religia satanică a fost continuată mai departe în „creștinătate”. Lucrul lui Ilie a fost important, însă Ilie în persoană nu a fost important.

„Te laud că sunt o făptură așa de minunată. Minunate sunt lucrările tale, și ce bine vede sufletul meu lucrul acesta”. — Psalm 139:14.

Cu toate capacitățile rare de ar fi inzeștrată o ființă, totuși ar avea un sfârșit tragic, dacă nu se teme de Iehova și nu-l servește. Aceasta o dovedește calea, pe care a apucat-o Lucifer. În Ezechiel 28:17 stă scris despre el: „Ți s'a îngâmflat inima din pricina frumuseții tale, și ai stricat înțelepciunea cu strălucirea ta. De aceea te arunc la pământ, te dau priveslile împăraților”. Lucifer

fără indoială că dela început a fost o făptură măreață. Totuși Dumnezeu nu deaceea l-a făcut „perfect în frumusețe”, ca să-i cauzeze căderea. Lucifer ar fi trebuit să prețuiască faptul, că tot ce a avut, a fost un dar al lui Dumnezeu, și pentru aceasta trebuie să laude și să preamărească pe Dumnezeu.

„El este Tatăl orfanilor, apărătorul văduvelor, El Dumnezeu, care locuiește în locașul lui cel sfânt”. — Psalm 68:5.

„Văduva” cea mare, a cărei apărător și îndreptărilor s'a făcut Iehova, de sine înțeles este Sion, organizația lui. Vine timpul când se ia văduvia ei și rușinea ei se va șterge, și Iehova vorbește către dânsa: „Nu te teme, căci nu vei rămânea de rușine; nu roși căci nu vei fi acoperită de rușine; ci vei uita și rușinea tinereții tale, și nu-ți vei mai aduce aminte de văduvia ta. Toți fiii

tăi vor fi ucenici ai Domnului, și mare va fi pacea fiilor tăi”. (Isaia 54:1, 13) În anul 1918 a început Iehova rezidirea Sionului, atunci a făcut pe „văduva” lui roditoare, și copiii ei au început să-i preamărească Numele. Cu privire la aceasta stă scris: „El dă o casă celei ce era stearpă, face din ea o mamă veselă în mijlocul copiilor ei. Lăudați pe Domnul!” — Psalm 113:9.

„Dacă veți asculta de poruncile mele, pe cari vi le dau astăzi, dacă veți iubi pe Iehova, Dumnezeul vostru, și dacă-l veți sluji cu toată inima voastră și din tot sufletul vostru”. — 5 Moise 10:13.

Iubire față de Dumnezeu înseamnă o predare desinteresată față de Cel Prea Înalt. Este exclusiv cu desăvârșire ca să se facă orice îngăduințe dușmanului lui Dumnezeu. Cei aprobați în orice timp și întotdeauna au trebuit să stea pentru Iehova. Indemnul pentru o atitudine de un astfel de devotament nestrămutat față de Dumnezeu, nu poate să fie dorința și speranța după un câștig personal sau după un câștig de putere sau autoritate, ci trebuie să izvorească pe deplin din dorința desinteresată, de a asculta de Iehova și lui a-

fi plăcut și pe el a-l servi. Prin aceasta dovedește creatura, ce se petrece în inima sa, care este arcul de indemn al purtării. Trebuie să-și aibă mintea liniștită la Iehova și la cauza lui dreaptă. Cugetarea trebuie să fie curată, și pornirea închipuită prin inimă asemenea trebuie să fie curată. În felul acesta trebuie să dovedească creatura, că iubește pe Dumnezeu mai presus de toate, că iubește pe Iehova cu toată inima sa, cu toată priceperea sa și din tot sufletul lui.